

ZENTAI HIRLAP

HELYI ÉS VIDÉKI-ÉRDEKŰ TÁRSADALMI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
DEÁK UTCZA 363. SZ.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetési árak:
egész évre 4 frt., felévre 2 frt.
Hirdetések és nyiltér díjazása megállapodás szerint.

Kéziratok visszaadására nem vállalkozik a szerkesztőség.

Szállási isteni tisztelet.

A jámbor szállási nép régi óhaja végre beteljesedett. Régóta imádkoztak már, hogy az Isten engedje megérniök ama napot, midőn lelki elhagyatottságuknak vége szakad és lelki gondozásban részesülnek. Buzgó imájuk végre meghallgatott, mert a kegyesszívű Főpásztor atyai gondoskodása és Zenta város képviselő-testületének nemeskeblű támogatása folytán ezentúl minden hónapban tartatik a szállásokon isteni tisztelet.

Bizony már régóta húzódik, halasztódik ezen nagyfontosságú ügy: ideje már, hogy végre-valahára ily szerencsés megoldást nyert, mert ezer és ezer szállási hívő lelki üdvéről van itt szó. Miután ugyanis a zentai szállások távolabb fekvő részei még jó utban is 2-3 órányi távolságra vannak a várostól, a künn lakó szállási hívek, különösen a szegényebb sorsuak, kiknek kocsijuk és lovuk nincsen, éveken keresztül nélkülöztek azon lelki örömet, hogy szent misét és prédikációt hallgathassanak; a szegény eselédnő pedig többnyire csaknem egy nőt fel, miut a kóró, akárhányuak az aggkor már megüzüstözte fürteit anélkül, hogy tudta volna, milyen is az isteni tisztelet, legfőleg akkor volt templomban, mikor megkeresztelték (akkor is úgy vitték,) meg mikor életpárjával megesküdött. Ezen lelki elhagyatottság nagyon fájt vallásos lelkületüknek és fűhöz-fához kapadoztak, Ponciustól-Pilátushoz jártak, hogy magukon segíthessenek. Sokáig nem bírtak semmire se menni, hajótörést szenvedett minden ügyekezettük; de minél tovább húzódott a dolog, annál szívósabb lett lakadaltalan kitartásuk.

Végre megírtak önmaguk egy kérvényt, melyben élénk színekkel ecsetelik lelki el-

hagyatottságukat és arra kéri érsek atyjukat, hogy kegyeskedjék, intézkedni, miszerint évenként legalább néhányzor menjen ki hozzájuk egy pap, hogy szent misét és prédikációt hallgathassanak s husvéti gyónásukat azok is elvégezhesék, akik semmiképpen sem jöhetnek be a városba, s engedje meg nekik, hogy összegyűjtendő adományaikból majdan egykor egy kápolnáskát építhessenek maguknak; ezen kérvényt azután számosan aláírva Istenbe vetett bizalommal felküldötték Császká György kalocsai érsek Ócezzellenzárójához azon reményben, hogy a kegyes atya nem fogja meghallgatás nélkül hagyni buzgó fiainak esdő kérését.

És hó reményükben nem csalatkoztak, mert az angyaliszívű Főpásztor, ki valóban szívén viseli híveinek lelki ügyeit, kegyesen fogadta kérvényüket és reményen fölül teljesíté kérésüket. Ugyanis múlt évi június hó 11-éről kelt leiratában meghagyta Appel Ede zentai apát-plébános Önmagyságának, miszerint menjen ki másodmagával a tornyosi szállásra, ott gyűjtse össze a szállási híveket, magyarázza meg nekik az egész ügyet és alakítson egy bizottságot Lippay Imre elnöke alatt, melynek hivatása leendő kint a szállásokon és bent a városban adományokat gyűjteni a Tornyoson felépítendő kápolnára vagy templomra. Minthogy pedig ezen tervezett templom felépítéséig esetleg hosszabb idő is eltelhetik, utasította az apát-plébánost, miszerint gondoskodjék arról, hogy időnként menjen ki egy pap a tornyosi szállásra az isteni tisztelet megtartására és a hívek meggyóntatására. Ezen leirat következtében az apát Lippay káplánjával múlt évi augusztus 15-én csakugyan meg is jelent Tornyoson, hol a hívek nagy lelkesedéssel alakították meg az 50 tagú templom-

építő-bizottságot s nemsokára meg is kezdték a szállásokon a gyűjtést és pedig aránylag szép eredménnyel.

Hogy pedig az érsek által engedélyezett isteni tisztelet minél előbb megtartható legyen és állandóvá tétessék, egy kérvényt nyújtottak be a városi képviselő-testülethez, melyben azt kéri, hogy engedtesék át időnként a tornyosi iskolaterem az isteni tisztelet megtartására, a kijáró pap számára pedig szavassék meg a fuvar és évi 60 frt díjazás. A város képviselő-testülete két egymásutáni gyűlésén is tárgyalta a szállási hívek ezen kérvényét és vezérferfiaink hathatós támogatása mellett nagy szótöbbséggel megszavazta a kérvény mindhárom pontját.

Az erről szóló jegyzőkönyvi kivonatok azután fölterjesztettek Érsek Ócezzellenzárójához, aki 4307. számú kegyes leiratában akként intézkedik, hogy lehetőleg havonként egyszer tartassék a tornyosi iskolában isteni tisztelet, melynek végzésével további intézkedésig Lippay Imre káplánt bizza meg; ha pedig ő bármiképpen is akadályozva volna, köteles másik káplán kimenni a szállási isteni tisztelet megtartására.

A dolog jogi része ilyképpen elintéztetvén, a szállásiak egy igen szép és czélszerű oltárt készítették, melyet minden szükséges szerelvényekkel ellátva már ki is szállították a szállásra. Most pedig nagyban készülnek az első ünnepélyes isteni tisztelethez, mely a tornyosi iskolában febr. 2-án, Gyertyaszentelő b. a. ünnepén d. e. 10 órakor lehető fényvel tartatik meg.

A szent beszédet Lippay Imre zentai káplán fogja tartani, az ünnepélyes nagy misét pedig Hervanek Ödön szabadkai hitoktató fogja mondani, sőt a gyertyaszentelés szertartása is meg fog tartatni. Alkal-

A „ZENAI HIRLAP” TÁRCZAJA.

Zsiga.

Mint a pipés csirke, fejt lehorgasztva,
Gubbaszt a kis Zsiga, halvány az arca.
Szédeleg szegényke így-ugy elé, hátra:
Nem ér több kakuk-szót mondja, aki látja.

Egy-egy szomszéd szól csak miéért beszéddel:
Fellessi még magát, ha kamasz-kort ér el.
A pulyka fia is mi könnyen megy kárba,
Tudja komám míg a gyöngyöt ki nem hányja.

Felserdült, de bizony a falu hiteánya,
S mintha-mintha nem is volna ki kártyája,
Vele évelődnek mindig a legények,
A leányok pedig rája sem néznek.

Ő félre húzódik, kószál erre-arra,
Hetekig nem találja: hol, merre csavarga?
Elmegy messze földre, visszakerül-újra,
Az erdők, a hegyek rejtekeit bújja.

De hír jön: a haza nagy veszedelemben!
Akiben csak vér van, katonának menjen!
Nem is szólott a hír, nem is süket fülnek,
Lengő zászló alá seregestől gyűlnek.

Beállt Zsiga is, s mind akik csak látják,
Magukban nevetnek, fejüket csóválják-
Aztán nem hallottak sokáig felőle,
Nem tudták hová lett, hogy mi lett belőle.

De majd hallják hírt álmélkodnak rája,
Ő a hadvezérnek kedves katonája.
A hegyek a völgyek minden zugát-zugát,
Jól ismerte; bajban részben soha se félt.

Merre a járásnak legközelebb utja,
Hej! mint a mi Zsigának, úgy senki se tudta;
Ami reá bízott, mindent elvégzett:
Megérdemelte a fényes érdemjelet.

Fontos üzenettel elküldte vezére,
Igy jutott véletlen ellenség kezébe.
Hogy mi járatban — de ki nem beszélt,
Törjék bír kerékbe, akasztják fel érte.

Ellenség vezére hát jobbra lövette,
Maga vezéréhez így került hült teste!
Derék katonáját szívből megsiratta,
Zugó erdő szélén sírját hantoltatta.

Bezzeg büszke most az egész falu rája,
Dicsőségétől szól a fonók danája.
Nagy idők tanúi vesznek érel-évre,
Soha el nem vesztet az ő dicsősége.

Versényi György.

Tinka k. a. története.

Csöndes, melancholikus természet volt, a ki leginkább csak önmagának tudott élni, beszélni és gondolkodni. Ez a melancholia azonban nem volt

öröklött; úgy ragadt rá tizenötével ezelőtt; élet-éveinek tizenhözötödik, tizenkilencedik esztendejében. De persze ennek története van.

Fiatal leány korában ő is olyan vig és kedélyes volt, miként a legtöbb más fiatal leány. Egész lényéről csak úgy sugárzott le az a könnyed, játszi kedvesség, a melynek a neve: szív és kedély együttvéve. De meg nem is volt oka, amiért magába zárkozzék. Ő maga csinos leány volt; nemcsak a mama, de a kis városnak is egyik büszkesége; aztán meg az élet is elég szépen mosolygott feléje. Igaz, hogy az atya nem volt főispán, vagy szolgabíró; hanem csak egyszerű közigazgatási hivatalnok; de azért anyagilag is elég jól állottak s udvarlókban sem volt hiány, a kiket Tinka k. a szépsége hódított maga köré.

Ott volt a többek között Aladár is, a főszolgabíró fia, annak a büszke nemes embernek Szilvássy Szánthó Endrének egyetlen fia, a ki mindenáron a szívéhez akart férközni s birtokába ejteni azt a fényes, büvös csillagpárt, mely ott ragyogott Katinka mélyeséges fekete szemében s melyekbe elég volt csak egyszer is beletekinteni, hogy a lelke oda tapadjon s tüzet fogjon.

És a mi azt illeti maga Szánthó Aladár is elég izléses fiatal ember volt; a diplomát is megszerelte már, mikor Tinka k. a.-nak udvarolni kezdett; — de kitéhet róla, hogy Tinka k. a. szíve mégis Halmi Gyurihoz húzott, aki ő szerinte valószínűs idea, valószínűs minta fiatal ember volt.

Igy történt aztán, hogy Szilvássy Szánthó Aladár minden vagyona, odaadó kedvessége és szerelme dacára is kosarat kapott, a mint avval az elhatározott szándékkal és nem kevés reménység-

mas idő esetére igen népesnek ígérkezik ezen egyházi ünnepély, mert a szállások minden részéből tömegesen szándékoznak azon megjelenni gyalog, kocsin, sőt processzióval is. Amint halljuk, még a városból is sokan akarnak kirándulni ezen szép szállási ünnepélyre. Miután ugyanis örök halálra vannak kötelezve azok iránt, kik hathatósan közreműködtek ezen szállási isteni tisztelet lehetővé tételére, tegnap küldöttségileg kérték fel azon vezérferfiakat, kiknek támogatása folytán szavazta meg a városi képviselő-testület a kért segélyt, fuvar- és iskolatermet, hogy vegyenek részt a szállási nép örömműnépélyén. A buzgó szállásiak egymással vetélkedve fáradhatatlanul fáradoznak az előkészületek megtételében, hogy az első isteni tisztelet napját minél emlékezetesebbé tegyék. Egész kocsiderek zászlót vittek ki, melyekkel az épületet feldíszítik; a városi vendégek elébe hosszú kocsisorral mennek és úgy fogadják a kimenőket; a bevonulás pedig ágyúzó mellett történik. Egész kis búcsút akarnak rendezni a szállásiak ez alkalommal a fölötti határtalan örömműnkben, hogy a jó Isten végre meghallgassa esdő kérésüket.

Az isteni tisztelet befejezése után társas ebéd lesz Homolya Dömötör szállásán, melyre számosan vannak a hivatalosak a városból és a szállások különböző részeiből. D. u. 3 órakor érdekes népszerű felolvasás fog tartani a tornyosi katolikus fiók-kör helyiségében, melyből bizonyára sok hasznosat és jót tanulhatnak a szállásiak, kiknek a nagy távolság miatt eddig csak elvétve jutott ki a szerencse ilyen mű felolvasások hallgatására. Ezentúl azonban Lippay Imre káplán és katolikus körű tükör, aki érseki meghagyás folytán minden hónapban ki fog járni a szállási isteni tiszteletek megtartására, minden egyes alkalommal szándékozik délutánonként szórakoztató és közhasznú felolvasásokat tartani felváltva a 3 szállási katolikus fiók-körben a szállási nép közművelődésének előmozdítására.

Mivel pedig a magyar embernek már vérebén van minden egyes kiváló ünnepély alkalmával az áldomásívás, ez alkalommal sem tagadja meg régi magyar természetét, mert este 6 órakor már elkezdődik a katolikus fiók-kör által rendezendő zártkörű társas multság, mely bízhetőleg kiváló ki-virradt fog tartani.

Mindezek után csak azon óhajunknak adunk kifejezést: adja Isten, hogy az a jó szállási nép ne sokára az átengedett iskolahelyiség helyett a saját filléreiből fölépítendő szállási templomban imádhassa Istenét!

gel lépett az öreg Szalay elé, hogy Kalinka szívét s kezét örökre magáévá tehesse.

Pedig ha tudta volna, hogy mit tett s mit vesztett mikor azt a jószágos Szánthó Aladárt kiköszarozta, a ki szíve mélyéből szerette! De hát ilyen a szerelem.

Az öreg Szalay és Szalayné jó előre mindent elkövettek, hogy leányukat jobb belátásra bírják, ha jön az elhatározó óra s most, hogy itt volt, hiába volt mégis minden.

Tinka k. a. olyan leány volt, a ki a szíve után akart menni, nem pedig az ész, a rideg, a számító ész után, mely a családi élet boldog, átható melegsége, szerelme helyett anyagi jólétet, kényelmet keres, azzal melegeztetik, a helyett, hogy a szív megnyilatkozására csak valamit is hederítene.

Tinka k. a. nem így tett. Ő már leány korában, ott a zárdában, meg a szülői házban is bizonyos orroganciával, önállósággal rendelkezett s ezt az önállóságát érvényesíteni akarta most is. Szülei nem szegültek ellene, s míg egyrészt kötelességüket teljesítették, másrészt legkevésbé sem akarták gyermeküket annyi másnak szomorú példájára örökre boldogtalanná tenni.

Pedig most az egyszer a szülőknek lett volna igazuk; a jövő megmutatta, hogy nekik lett volna igazuk s a mit Tinka k. a. leányfejjel elgondolt az mind csak képzelés, az mind csak ábránd s illúzió volt; megtevesztése egy fiatal, ábrándos leánynak, a kinek szívét az az ideális Halmaj Gyuri az ő összehordott szóvirágaival csak elkábította, elvakította.

A szerelem, amit ajkaira vett, nem volt más,

Különfélék.

Részleges tisztújítás. Pribil Ernő megyei főügyész, megye részéről kiküldött választási elnök, f. hó 26-án d. e. tartotta meg nagy érdeklődés mellett városunkban a részleges tisztújítást. A törvényszabta módon megalakított kandidáló bizottság — elvégezvén a jelölést, — az egyes állásokra jelölték neveit a választási elnök kihirdetvén, megkezdődött a szavazás, melynek eredménye a következő: városi adófelügyelő Deutsch Ignác, I. állatorvossá Szabó Sándor, II. állatorvossá Hegyi József, belrendőző-biztos Giskmák István, külföldi-biztosá Branovasski Tanasztia, külföldi-nyelvtanár Nagy Mályás, irnokká Babócs Géza, felsőhegyi szülész-nővé Novoszel Páros és városi szülész-nővé Habram Mária lett megválasztva. A választás a helyi körülményekhez képest elég szépen tolyt le s a választás tapintatos vezetéseért a közgyűlés az elnöknek jegyzőkönyvi köszönetet szavazott. — A választás után rövid közgyűlés volt, a kiürült városi pénztár szomorú állapotán segítően elhatározták, hogy a február haví fizetések teljesítésére kölcsön vétessék fel. Mindaddig, míg a város jövődelmei be nem folynak, a közgyűlés hónapról hónapra engedélyezni fog kölcsön felvételét, ha arra nézve a tanács a közgyűléshez előterjesztést tesz. A második tárgy volt a Forray Gyula-féle Tisza által el-sodort házhely tárgyaiban kötött esereszerződés bemutatása, melynek értelmében a közgyűlés megengedte, hogy ugyan olyan nagyságú terület a károsultnak a libalegelői házhelyeknél hasitassék ki.

Hitközségi ülés. A zentai róm. kat. hitközség tegnap d. e. a városi közgyűlési teremben Boromiszta János világi elnök előlése mellett néps-gyűlést tartott. A hitközségi új alapszabályok meghirdetvén, kinyomott példányai a jelenlévő tagok között nyomban szétosztatott. A II. plebánia ügyében érkezett érseki leiratot, melyszerint nyilatko-zzék a hitközség, vajjon a plebánialak építése alkalmából felmerült tartozását az illető iparosoknál kiegyenlítették-e? A felépített plebánialaknál fenn-álló hiányok, mint mosókonyha, ól, faszín, kertke-reítés, az árnyékszéknek a folyosó végére áthelye-zése, a kertnek jó termőfölddel meghordása költ-ségeit miből fedezik, illetve hajlandó-e a hiányok pótlására? Egyben értesíti a hitközséget az érseki leirat, hogy Kustár Lajos megválasztott plebános az állásáról lemondott s ezen lemondását az ér-seki hatóság el is fogadta. Felolvastatott erre nt. Perndl Adorján káplán, id. h. adminisztrátor által összeállított részletes kimutatás, hogy a templom és plebánia építése mennyibe került, mire a hit-község egy számvizsgáló bizottságot küldött ki, mely bizottságnak 30 napon belül véglegesen kell építkezési számadásot át s annak megtörténte után kimerítő jelentést tennie a hitközséghez. A bizott-ságba választottak Boromiszta János elnöklele mel-lett: Mikosévi József, Székfi György, Sétáló Sándor, Czabafi János és Mester Lajos. Ezen bizott-ság az egyháztanácsal egyetértően fogja a szá-madások véglegességét eszközölni.

Ingatlanok forgalma. Legutóbbi kimutatásunk óta a következő zentai ingatlanok kerültek átírás alá a telekkönyvnyél: Urbán József 1 lánca földje Vukov Andriára 500 forint; — Birczlő Blageja 1646/b sz. háza Hltri Károly és neje 1000 forint; — özv. Gáborné most. férj. Tóth szül. Melykúti Er-zsébét 1 lánca földje és 783 □-öl járás jutalékja Miskei Mátýásné Papp Rozára 660 forint; — Ecsézi

mint az érzékiségnek pillanatnyi felhevülése, erő-sebb öktetése, s az a kiváló magaviselet, a mely-ről Tinka k. a. azt hitte, hogy fenkölt modor, mely fel tudja magát lecsúszni s a mely számolni tud kora kívánalmával, nem volt más, mint lehaság, kényelműség. A jövő megmutatta, hogy nem volt más s Tinka k. a. maga győződött meg róla, a mit szíve sejténi sem mert.

Mert úgy történt, hogy mikor Halmaj Gyur ügyszólván egészen tönkre tette atya vagyonát, ré-sziut annak megrovandó engedékenysége, részint pedig a saját kényelme üsége folytán, holmi vallók aláírásával — akkor ellátogatott ő hozzájuk is.

Elment, hogy beváltsa ígését, azt az ígére-tet, melyet annyiszor és annyiszor elmondott Tinka előtt. Viszonozni a tarta a szerelmet, melynek pusz-ta említése és elgondolása is már maga a túlbol-dogság volt Tinkára nézve, a kinek esztét, szívét régen magához bilincselte. Most eljött s följán-lotta neki ezt a szerelmet, azonban mégis egy föl-tét-el alatt s ez a föltétel nem volt más, mint csak köte-zer forint áldozat Tinka atya részéről meny-asszonyi hozományul.

Forró nyári délutánon, midőn hirtelen égihá-ború támad s az eső nagy kövér cseppekben ker-geti az embert menhely alá, nem hűthette volna le jobban Tinkát, mint ez a rövidke föltétel s még inkább annak következménye.

Az öreg Szalay n. i. haladéktalanul s egész határozottan kijelentette, hogy ő nem akarja a sa-ját existenciáját tönkretenni s így a föltételbe sem-miképen sem mehet bele. Ami aztán következett, az nagyon elszomorító, nem is írjuk le, elég ha annyit mondunk, hogy Halmaj Gyuri egészen ride-gen visszatért minden további elhatározástól, —

Pál 52 □-öl házhelye Szőlősi Gergely és neje 40 forint; — Lality 700 □-öl szőlő földje Dudás Istvárra 310 forint; — Braun Zsigmond 211 □-öl házhelye Markovits Lajos és társa czégre 2000 forint.

Tánczvigalmak. A Zentai Függetlenségi Kör felsőhegyi fiókköre f. évi február hó 2-án könyv-tára gyarapítására tánczvigalmat tart. — A Zentai Izraelita Nőegylet február hó 6-án az Eugen her-czeg szálloda disztermében tánczvigalommal egybe-kötött hangversenyt rendez, melyre a meghívók már széthordattak.

Ló- és szekér-összeírás. A vármegyei alis-páni hivatal rendeletére városunkban a ló- és szekér-összeírás f. évi február hó 10-én veszi kezde-tét és eltart február hó 20-áig. A város polgárai kötelesek ezen idő alatt lovaikat, eszükökat, öszvé-reiket, kocsit és szekér járműveiket a hivatalos órák alatt, szigorú pénzbírság terhe mellett a városi ta-nács katonai osztályában bejelenteni.

Halászi társulat. Mint értesülünk, egy ti-zsamenti halászi társulat van alakulóban. Az ala-kulás érdekében a kellő lépések már megtétettek és az első értekezlet ez ügyben f. évi márcz. 3-án fog Zentán a városi tanács néhány tagjának köz-ben jöttével megtartani. Igen egészséges gondolat, csak azután létesüljön is.

Ó-Kanizsa szenyese. A legutóbbi városi képviselő választás alkalmával Ó-Kanizsán egytöl-egyig függetlenségi párti polgár lett képviselővé megválasztva. Az ezt követő tisztújítás alkalmával, nagyon természetes, az előjáróság és több más hivatalnok is a függetlenségi pártiak sorából került ki. Új emberek kerültek a régi helyeibe és az új emberek pécéztetik a régi hibáit, mulasztásait. Az új bíró tegnap nem kevesebbet jelentett, mint hogy az adólapstromok elikkajítottak, a mi elég nagy riadalmat keltett a községben. Erre a hírre Kósa zentai kir. aljárásbíró és Mikosévi Kanut főszolgabíró esendői segédlettel Ó-Kanizsára ment a vizsgálat megjelzésére. A vizsgálat eredménye még eddig nem tudható, csak az az egy bizonyos, hogy az adó-lapstromok elikkajítottak.

Ismeretlen hadkötelesek. A Zenta városi sorozójárában az 1897-ik sorozási évre mint teljesen ismeretlenek az alábbi hadkötelesek van-nak feltüntetve: 1874 évbeliek: Ahári Péter, Barsi József, Csizmadia Mihály, Gombos Pál, Győri Ist-ván, Kormőcz János, Kóronczli István, Lakatos Ferencz, Szabó Ferencz, Tóth Antal; 1875 évbeliek: Pávai István, Szabó II. István, Kolompár Péter, Nagy Ferencz; 1876 évbeliek: Biliczki Illés, Kovács György Géza, Matyi Pál, Nagy István, Német And-rás, Szalma István, Szabó István, Sági István, Tóth Ádám, Vörös István, Zahura Lukács.

A szabadságharc felszázados évfordulója. A jövő évben lesz ötvenedik évfordulója a magyar szabadságharcnak. Felszázad felt el immár azóta, hogy a függetlenség és a szabadság kivívására fegyvert ragadott az öreg egy mint a fiatal, hogy igaz lelkesedéssel sietett a haza ügyének védelmére és hátrán szembe nézett a halállal. Egy felszázad hosszú ideje suhant át azóta fölöttünk és ez idő alatt csak a nevezetes függetlenségi harc egyes jelentőségtelesebb mozzanatainak évfordulóját ünne-pelték meg. A jövő évben az ötvenedik évforduló alkalmától nagy ünnep készülődik és egy bizottság máris nagyban hozgölködik azon, hogy a szabad-ságharc kitérésének felszázados évfordulója orszá-gos ünnep legyen.

mintha misem történt volna közöttük. Távozott, távozott mondhatni közönyvel, hidegséggel, mint olyan, a ki félig-meddig el volt már erre készülvé s csak mégis eljött, hogy szerencsét próbáljon.

Tinka k. a. érthető módon lehült. A másik szobába távozott s ott egy dívánra dölve kínos vergődésében sirt, zokogott elfojtva, hosszasan és fájdalmasan.

Ez hát a szerelem, melyet annyiszor hazug aj-kaira vett? Ez hát az a férfi, a kiről azt hitte, hogy a megtestesült dzsentri s kareker egy sze-mélyben? Óh! ha ilyenek a férfiak . . . ; ha tud-ta volna, hogy milyen önzők, mennyire számító-k, hogy a szerelem csak pusztá fényes buborék, mely mielőtt az egyik szívből a másikba roppanna át, elpattan, szétfoszlik s nem marad meg belőle más, mint a rideg, pusztá számítás; a numerus a hozo-mány, az önzés numerusa — óh akkor mennyire másképp cselekedhetett volna.

Igy vergődött Tinka kínos fájdalmában hosz-zasan, keservesen, hogy szinte beteg lett bele.

Majd erőt vett mégis magán s a helyett, hogy végkép utána esett és elepezett volna magát megkeményíté szívét s bizonyos keserű lemondásba fojtotta fájdalmát; bizonyos sűrű, fojtó köd telepedett szívére, melyet tizenöt év óta esendő ön-megadással visel. A seb behégedt, de a sebhely megmaradt s a neve: melancholia.

A. D.

Helyreigazítás. Mult vasárnapi vezércikkünkben szedési hibából a pénztételek részvényeinek száma mindenütt 12.000 drbnak van feltüntetve, holott csak 1.200 drb. Az illető pénztételek ugyan nem haragudnának ha ugy volna igaz, — de hát mivel nem úgy igaz, ezennel kénytelenek vagyunk a hibát helyreigazítani.

Veszett kutya. A csendőrség jelentette, hogy Bata János bogaras-szállási gazda egyik kutyája megveszedett és a szállások között szerte kóboroz. A hatóság a kellő lépéseket már megtette a kutya feltalálására és ártalmatlanná tételére.

Szives tudomásul. A zentai Ipartestület f. évi február hó 1-ére hirdetett táncmulatságát nem az Eugen herczeg szálloda üvegtermében tartja, miként az a meghívókon és a lapokban jelezve volt, hanem fent a **diszteremben** fogja megtartani.

A szocialisták. A zentai szocialisták f. hó 27-én este a Vuils György-féle koresmahelyiségben értekezletet szándékoznak tartani a nélkül, hogy arra a szükséges hatósági engedélyt kikérték volna. Csikmák István újonnan megválasztott beindörbízott megjelent a helyiségben és megakadályozta az értekezlet megtartását. A már egybegyűlék a rendőrbiztos felszólítására minden nagyobb zaj nélkül, szép csendesen odahagyták a gyülekezés színhelyét.

Táncztanítás. Bezalél Ignáz ügyes táncztanító a Deutch Farkas-féle épületben táncztanítályamot nyitott. Ajánljuk a t. szülők figyelmébe!

Újszásári és kir. czim. Különös furlangja van egyes hirdető czégeknek. Egy erfurti magkereskedő nagyban űli a dobot hogy ő erfurti császári és kir. udvari szállító. Tudtunkkal ilyen nem létezik, mert az illető Schmidt S. C. cég csak a német császári és kir. szállító címet használhatja, tehát úgy látszik a magyar közönséggel ügyesen akorja tudatni, hogy ő a mi udvarunk szállítója. Ha a cég kiszolgálása is ilyen szolid alapra van fektetve, akkor nem nagy bizalma lehet közönségünknek az erfurti magvakhoz.

A Palics állomás. A kedves üdülő hely: Palics forgalmának emelésére is van gondja a miniszteriumnak. Az eddig korlátolt forgalomra berendezett „Palics” állomás a kereskedelemügyi miniszter rendelete folytán folyó évi január hó 1-től kezdve teherdarab áru-forgalom részére is megnyitott. Ezen állomás a díjszabásban mint korlátlan forgalmi állomás szerepel.

A Rock. Angolországban legrégebb biztosító társasága a Rock elhatározta, hogy üzletkörét kiterjeszti Magyarországra is és Budapesten vezérképviseletet állít. A vezérképviselettel megbízták Fischer József urat, orvosát dr. Irsai egyet. m. tanárt ügyészszé, Neumann Antal és Neumann Sándor jogtudorokat nevezték ki. A Rock biztosító intézetet 1896. ban alapították. Régebb és szilárdabb intézet nincs a világon. Üzletköre nem csak az élet és járadékbiztosítás, hanem kiterjed olyan ágakra is, a miniket a magyar monarchiában még nem honosítottak meg. A „Rock” biztosíték alapja 38 millió forint. A biztosítási alap a fennálló biztosításnak 75%-a és a biztosított összeg jelen értékének 198%-a úgy, hogy a „Rock” minden 100 ft kiadásával 198 ft-os fedezet áll szemben. A „Rock”-nak rendkívül előnyös és föltötte olesó a díjlistesi táblázata, a nyereségy részesedés is rendkívül nagy.

Nem jó a szérúm. A belügyminiszter egy hosszú körrendeletben tudatja a hatóságokkal, hogy az eddig készült szérúm, vagy vérsavó nem jó, miért is azt a forgalomból kivonja. Készítettni fog azonban jobbat, az aztán drágább is lesz mint az eddigi volt. Tudatni fogja később azt is, hogy mely gyógyszerárban fogják kiszolgáltatni.

CSARNOK.

Pénznélkül.

— Monolog —

Írta: Székely A. Aladár.

Hölgyeim! Uraim! Voltak-e már önök a pénznélküliség fatális helyzetében? Micsoda, önök zavarba jönnek? Boesánat, ezt előidézőni legkevésbé sem volt szándékom. No, de ha kérdésem válaszatlanul marad is, én annál őszintebben bevallom, hogy igit is voltam és a mint ezeknek (zsebeire mutat) jelenlegi állapotából kivételtem: vagyok és leszek is.

De ezuttal nem a „vagyok” jelenlegi és a „leszek” jövőbeli szomorú eseményeivel akarok drága idejükből néhány percet elrabolni, hanem a „voltam”-éival, melyekből, ha eddig személyesen nem tapasztalhatták, megtudni lesznek szerencsés . . . akarom mondani szerencsétlenek, mily kellemlen szituációba juthat az ember, ha ez a nemzetek és egyesek sorsát intéző eszköz — a pénz — hiányzik az ember zsebéből.

Mielőtt azonban elmondandóimmal a rendes kerékvágásba térnék, egy gyenge oldalomról vagyok kénytelen magamat bemutatni. Ez a gyengém pedig nem áll egyébből, mint hogy nagyon, de rendkívül nagyon szeretek hölgytársaságban tartózkodni.

Óh! egy hölgytársaság! Főleg (a jelenlevő hölgyekre mutatva) egy ilyen hölgytársaság! . . . Ez azonos az élve történt — de nem a kertekben

termő, hanem a mennybéli paradicsomba jutással. Pedig hígyjék meg, igen tisztelt hölgyeim, de ez már nem az én, hanem (ímet zsebeire mutat) ezek gyengeségénél fogva tán reám is és önökre is üdvösebb lett volna, ha nem vágyódnék folyton az önök körébe. Így nekem nem kellene itt szégyenpírral a rezomon megjelenni és önök sem juttattak volna abba a kényszerhelyzetbe, hogy engem végighallgassanak.

Bizonyos vagyok benne, hogy megésett volna jóságos szívük rajtam és másként bánt volna bármelyikük is velem, ha önök vannak körülöttem akkor, midőn én a tavaszi árvízkarosultak javára történt országos gyűjtés idejében — egy baráti lakomán megjelentem. A társaság hölgyeinek szórakoztatása, daczára a nagy számban jelen volt férfiaknak, majd kizárólag az én vállaimon feküdt. És hogy ennek a feladatnak — régi szokásomhoz híven — ezuttal is jól megfelelttem, azt a hölgyek vidám kacagása élénken elárulta. Természetesen magam is a legvígabb hangulatban voltam, lévén barátja a mulatva mulattatás elvének.

Egyszerre csak egyike a hölgyeknek — egy enniváló rózsásképzű asszonyka — komolyra változtatott arczával az akkor mindenütt szőnyegben levő tárgyira, a szegény vízkárosultak kétségbeesjtő sorára terelte társalgásunk fonalát. Oly megindítóan tudta a szerencsétlenek helyzetét ecsetelni, hogy az imént még halártalan jókedv teljesen elfűnt s helyette a részvét kifejezése űt az arczokra. Midőn a meghatottság a legmagasabb fokot érte el, melyet az armányos hölgyecske szinte kilesni látszott, hirtelen fordulattal adakozásra szólította fel az urakat.

Mindenki tárczáját készült kivenni. Én nem. És pedig azért nem, mert tudtam, hogy az én tárczám akár egy akadémiának feje — kong az ürességtől. „Nos uraim! — szónokolt tovább a szép asszony — adakozni, mindenki tetszése szerint! Fellegly úr — szót szavait hozzám intézve — ön elsőhelyen űl az urak között, kezdjék meg önnel a gyűjtést.” Ezzel felkap az asztalról egy üres tányért és elém tartja. Ha ebben a pillanatban a bizonyos Jónással együtt emlegetett ezethal előttem terem, úgy bizonyára nem várom be míg neki kerekedik kedve engem lenyelni, hanem csak hogy, ebből az átkozott helyzetből megszabadulhassak, hát én szaladok a gyomrába. De fájdalom: a tenger is, meg a ezethal is sokkal messzebb volt tőlem, semhogy ily módon menekülhettem volna.

A hölgyecske pedig már türelmetlenül várta felszólításának teljesítést.

— Bo . . . boesánat nagysád . . . dadogtam rettenetes zavarral — én . . .

— Hogyan, ön habozik erszényét a szegény hajléktalanok részére megnyitni?

— Én . . . én . . . dadogtam tovább, én nem habozom . . . hanem — de az Istenért nagysád legyen irgalommal irántam . . . hagyjon ki engem az adakozók sorából.

Míg én így a kelepezébe jutott egérként a legnagyobb restegés között vergődtem, addig a szép alumnusna gyűjtő és a társaság többi tagjai felismerve vonakodásom okait, visszafojtott kacagással vártak a fejleményeket.

— És ugyan miért legyen ön kivétel? — faggattott tovább a szép asszonyka.

— Miért?! . . . miért . . . hát nem tudja, hogy miért? . . . Azért . . . mert . . . mert nincs pénzem! —

Nemde tisztelt hölgyeim és uraim, ez kellemes helyzet? És mi volt ennek az oka? Nem egyébből, mint hogy ezek (zsebeire mutat) és hogy ez (tárczáját veszi elő) üresek voltak.

A második ecsetem egy farsangi mulatság alkalmával történt. A szokásos polyajegyvet még az előző nap folyamán adta át egy barátom, s midőn ott megjelentem, egy eszményi szép leánykával ismerkedtem meg, ki oly igező befolyást gyakorolt reám, hogy kivüle senkivel sem táncoltam. S midőn őt átkarolva, egymás szemébe tekintve, a terem fűkörsíma parketijén lejteltünk, valami földön túli boldogságot éreztem. Hah! hogy ennek is az az átkozott földi hálvány, a pénz, vetett véget.

A szünóra elérkezett. Én tudatában annak, hogy vagyoni állapotom hőmérője mennyire közel áll a fagyponthoz, a táncsterem egyik zúgában óhajtottam addig elrejtőzni, míg a boldogabb sorban levő halandók az étteremben inyesiklandozó falatozás közben várják a tánc újabb megkezdését. Tánczosnómet az utolsó tízes esárdás befeljezte után helyére vezetve, távozni készültem tőle.

— És a vacsoránál nem tart ve'ünk? — kérde bájos pillantásával szemeim közé nézve.

— A va . . . vacsoránál . . . hebegtem a nálam ilyen alkalmakkor szokásos zavarral — nem tarthatok . . . azaz hogy igit is . . . folytatám növekvő izgatottsággal, — felajánlhatom karomat nagysád?

Ezzel a szép hölgyet karomra fűzve, anyja kíséretében átsétáltunk az étterembe. Ők esikért rendelték, én étvágytalanságról panaszkodva, egy pohár sört hozattam csupán, s midőn azt rögtön ki kellett fizetni, megdöbbenessel tapasztaltam, hogy pénzkészletem összege 20 fillér.

Uram! Egy szép hölgy mellett űlni egy étte-

remben, hol ráadásul még zene is játszik, elképzelhetik, hogy mit jelent az, ha az ember zsebében nincsen több 20 fillérnél!

Eddig azonban még rendben ment volna a dolog, de a mikor a cigányok az asztaloknál kezdtek muzsikálni, sorra járva azokat, kellemetlenül fesselegtem helyemen.

A cigányok fölünk a harmadik asztalnál jászoltak már, midőn szép tánczosnóm felkért, hogy az „Óh ne duzzogj” című dalt húzzam el neki.

No isz! — gondoltam magamban — épp ez hiányzott még. Húsz fillérrel a zsebemben nótát huzatni. Mindogy, történjék bármi, előre kitértem nem lehet! Mikor a cigányok asztalunkhoz értek, hősies elszántsággal megparancsoltam az óhajtott dalt. Az utolsó akkord is elhangzott s a cigány tálczáját nyújtja felém. Izgatottsággal, szinte érezve arcom sápadtságát nyultam zsebembe, s vagyonom utolsó maradványát a 20 filléres pénzdarábot bedobtam a csupa bankjegyekkel telt tálczába. Szegény 20 filléres oly szégyenkezve feküdt ott, mintha parasztlú lenne, ki csupa mágnás gyerek közé került. A cigány pedig először megnézte a pénzt, majd engemet. Aztán sértett önértéssel, hogy művészetét csak ily kevéssé becsülm, oda szót hoztam: Uram, tudja meg, ha máskor megint nótát akar huzatni, hogy Balázs Kálmán bandáját nem fillérekkel szokták megfizetni! Ezzel kivette az ártatlanul odafelölt pénzdarábot s előttem az asztal alá hajította. Én meg sápadtabb lettem, a leánya pedig erősen épirtult. — És mindez miért történt? Mert ezek (zsebeire mutat) és ez (tárczáját mutatja) üresek voltak.

De önök minél látom türelmetlenkedni kezdenek már, mivel az én pénznélküliségem kezd vég nélkülivé válni. Azonban esonkított dologgal állanék elő, ha ezt a harmadik esetet elhallgatnám.

Egy derült nyári délután alkalmával, hivatalzárás után, lakásomra szándékoztam térni. Uram az Andrássy-úton vezetett keresztűl, midőn egy csomó színházi karhőgy ismerősömmel találtam magamat szemben. Lehetetlen volt előlük szó nélkül kitértem. Beszélgetésünk közben megtudtam, hogy ők most a városligetbe készülnek, s megtudtam azt is, hogy nekem is velük kell tartanom. Borzadva láttam ismétlődni egyikét azoknak a rettenetes ecseteknek, melyeket áténi már gyakrabban voltam szerencsétlen. Mint a pók hálójába jutott légy, úgy vergődtem én is szorult helyzetemben, s iparkodtam valami ürügy alatt fölük megszabadulni, de mindhiába.

Mikor kiértünk a ligetbe, végigsétáltuk majd az összes utakat, s én már kezdtem remélni, hogy a séta után ismét hazatérünk.

De végén esattan az ostor!

Egyszerre csak az örökké pajkos Olga elküldte magát: Hölgyeim! Fellegly úr nevében ezenel ünnepélyesen meghívom önöket a sörcsarnokban tartandó oszonnára.

— No most belém ütött a menykő, — gondolám, s szinte tapogatózni kezdtem magamat, vajjon ép-e még minden tagom. Mi tevő legyenek? Őt hölgygel szemben, kik oszonnáznai akarnak s nekem egy garasom sincs! Melegem kezdett lenni. A hölgyek sürgéni kezdtek a menést és én még mindig pénz és mentőgondolat nélkül vagyok. Szerettem volna megugrani, de a ravaszok oly módon vették körül hogy még szárnyakkal se szökhettem volna. Vegre is megadtam magamat. Megérkezünk a kívánt helyre. Hölgyeim élénk láрма kíséretében a legnagyobb asztal ülték körül. Néhány percczel ezután szinte hűljadozott az asztal a reá rakott sörs poharak s különféle harapni valók súlyától. Mialatt hozzá fogtak a falatozáshoz, én azon törtem fejem, hogy miből fogok fizetni. Beleyultam nadrágom zsebeibe, de az, mint tudni méltóztatnak, üres volt, végig kotorásztam kabátom összes zsebeit, azokban is csak üresség ütölte fel állandó tanyáját, de midőn mellény zsebeimre került a sor s pillantásom a nálam levő órára és lánczra esett, akkorát ugrottam örömben, hogy majd az egész asztal földöntött. Mert már nem rettegtem a fizetés perczétől. Az ártatlanul ketyegő óra minden aggodalommas véget vetett. E közben a hölgyek jóllaktak, s a pajkos Olga rám szolt: Fellegly úr teljesítse háziári kötelességét! — Parancsára kedves nagysád — volt az én válaszom. Ezzel hirtelen felkeltem helyemről, besiettem a konyhába, hogy a személyesen is ismert vendégül beszélhesk, de minthogy az nem volt feltalálható a főpinczért hívtam, kit — átadva örömet — megérttem, hogy fogadja el addig, míg e számlát kiegyenlíthetem, odahaza felejtven pénztárczámát. Miután szerencsésen sikerült a dolgot így rendeznem, visszatértem a hölgyelhez, kik már türelmetlenül vártak.

— Ugyan mit csinált olyan sokáig odabent? — kérdeek majd mindannyian egyszerre.

— Ötvenest kelet váltanom, füllentem, s most ha tetszik mehetünk.

Szavam általános helyesléssel fogadtattak, s pár perc múlva megint a városliget gondosan ápoll utain voltunk. De Olga, ki folyton inceskedett velem, egyre esodálkozását fejezte ki, hogy én, Fellegly, ötvenest váltottam. — Nem is hiszem, szolt s nem is hiszi egyikünk se, míg meg nem mutatja a pénzmaradékot.

— No kis ördög már azért se vágtam vissza.
Igy pajkoskodva egymással egyszerre csak a sör-csarnoktól hozzánk vezető úton egy pinczért pillantottak meg, ki valami fényes tárgyat kezében tartva felénk sietett.

— Felleghy úr! — szólt a pinczér lihegve — a vendéglős úr küldi önnek vissza ezeket; öntől, jó ismerősétől, nem fogad el zálogot. A mai számlát megfizetheti ha pénze lesz. Mintegy leforrázva álltam ott a kaczagó hölgyek között. Az óra és a láncz Olga kezébe volt, s arezom előtt esőrgeltem azokat, így szólt: Felleghy úr, ime átnyujtom önnek a felváltott ötvenes maradványát! —

Nos tisztelt hölgyeim és uraim, mit szólnak ehhez? S mi volt mindennek az oka? Nem egyéb, mint . . . de hisz úgys tudják már!

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

SZIGETHY ISTVÁN.

Zenta város mezőrendőrségétől.

20. sz.mr.1897.

Árverési hirdetés.

Zenta város mezőrendőri bírósága részéről közhírré tétetik, hogy egy 2 éves és egy 1 éves pej kanca csikó — mint gazdátlan állatok — folyó évi február hó 19. napján d. e. 10 órakor a városháza udvarán nyilvános árverés útján el fognak adni.

Zentán, 1897. január hó 27.

Buday.

Pénzkölcsön.

Birtokokra, házakra, gyárakra és gőzmalmokra

elsőhelyű betáblázásra 40 évre 4½ százalékra. 50 évre 4 százalékra, 2-ik és 3-ik helyű betáblázásra 6 százalékra

PÉNZT

Váltókra 5—6 százalékra 10,000 frtig gyorsan és discretio mellett szerez, — valamint drága adósságokat convertál, — úgyszintén váltókat leszámítottat.

Schwarcz Márton
Budapest, VII. Dob-utca 69.

Kitünő referenciákkal szolgálhatok.

Hirdetmény.

Közhírré teszszük, hogy a — „Zentai ipar és terményszövetkezet fölszámolás alatt” —

1897 február 14-én

a városi új tanásteremben **rendkívüli közgyűlést** tart, melynek tárgya:

1. Jelentés a szövetkezet fölszámolásáról és javaslat a részvényenként viselendő veszteség megállapítása végett:

2. Indítványok tárgyalása.

Fölhívjuk a részvénytulajdonosokat, hogy a közgyűlésen saját érdekükben megjelenjenek, mert a megjelenők számára való tekintet nélkül fog határozat hozatni.

Zenta, 1897. január 28-án.

A fölszámoló bizottság.

Zálogüzlet-megnyitás.

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy helyben **Szép-utca 8. szám alatt (saját házamban)**

Első zentai zálogház,

törvényileg bejegyzett cég alatt és külön hatósági engedéllyel bíró

ZÁLOG ÜZLETET

nyitottam, a hol mindennemű értékpapírokra, arany, ezüst és ékszerekre, továbbá mindennemű árukra, ingóságokra és ruhaneműekre a legelőnyösebb feltételek mellett adok pénzelőleget.

Kérem a nagyérdemű közönséget, hogy becses bizalmával megtisztelni sziveskedjék.

Zenta, 1897. január hó.

Czinner Ignác
zálogüzlet tulajdonos.

Életnagyságú

arczkép

krétarajzban.

Legszebb szobadisz.

Legkedvesebb emlék.

Legalkalmasabb ajándék

karácsony és újévre.

Egy legújabb módszer segítségével 24 óra alatt életnagyságú mellképet készítek művészi kivitelben, eddig még soha el nem ért tökéletességgel és olcsó árban.

Tessék árjegyzéket kérni.

Kohn Dávid,

Budapest, Károly-körut 17.

Ügynökök mindenütt kerestetnek.